

Po loňských zdravotních problémech, kdy jsem musel ukončit míle po 4 dnech, jsem si musel vylepšit psychiku dalšími mílemi. Přihlášen jsem na jižní trasu z Nové Sedlice do Třebeně. Mám obavy z dopravy na start, tak objednávám místenku pro sebe a kolo v první možnou chvíli – 2 měsíce před startem o půlnoci. Dobře jsem udělal, neboť během dopoledne bylo všech 6 míst pro kola ve vlaku obsazeno. Na cestu vyrážím z Boleslavi sám, ale již v Praze na nádraží potkávám Láďu Riegra, Honzu Havránka a Petra Zítka. Cesta vlakem byla jako opakování z roku 2022 – parta řvoucích opilců deptala celý vagón. Problém nastává v Michalovicích – na trati do Humenného je výluka a jezdí pouze náhradní autobus. Naštěstí má řidič pochopení má autobus s vysokou podlahou, tudíž s poměrně rozměrným zavazadlovým prostorem. Nacpeme tam kola a doufáme, že cestu přežijí bez úhony. Vystupujeme ve Stakčíně a zbytek dojíždíme po vlastní ose. Je vedro, nejede se mi dobře a projevují se mé zdravotní problémy, které mě trápí poslední měsíc. Prezence, vážení, fasování trackerů a poslední možnost dobíjení všeho, co máme. Doráží kamarád Patrik, jede tentokrát se svou ženou Irenou a chtějí spolu zvládnout celých 1000 miles. Vloni spolu dali 500 miles. Nedělní dopoledne před startem se vleče, každý hledá alespoň kousek stínu, raději bychom všichni už jeli, ale musíme počkat na start do 15.00hod..

Den 1. – 20.6.2024 neděle 15⁰⁰ start

Po startu vedou obě trasy – severní i jižní – společně až do Uliče. Tam se najíždí do terénu a po nějaké době se trasy dělí. Není mi dobře, mám pocit, že mi srdce vyskočí z hrudi. Je vedro. Jede se po (na míle) dobrých cestách přes Vihorlatské vrchy, ale odpočinek to není.

Víceméně od 20. km jedu sám. Brod u výpustě Zemplínské Šíravy zvládám bez problémů díky radě místních rybářů. Mám v plánu jet rozumně a nepřepálit začátek jako v roce 2022. Brod přes Laborec je nevyzpytatelný. Sjelo se nás tady asi 10 a hledáme nejschůdnější cestu. Nakonec mělce brodíme asi 50m šikmo proudem a potom teprve napříč, tam je už voda těsně pod zadek. Další brod přes Ondavu je již jednodušší. Nechce se mi samotnému

do lesa nad Košicemi, jsem docela unavený, tak sjezu kousek od trasy na pole a uléhám. Je teprve 22:30, ale nechci to přehnat. Trápí mě tisíce komárů, moira přes obličej jako moskytiéra nepomáhá. Sotva zalehnu, začne poprchávat, ale není to nic strašného, tak na to kašlu. Za chvíli pršet přestalo, tak snad zbytek noci vydrží bez deště. Chvilku po usnutí mě budí rachot, kolem projíždí záchranářské čtyřkolky. Kousek nade mnou v lese prý zkolaboval nějaký mílař. Noc byla hodně špatná. Vůbec jsem se nevyspal.

Ujeto 119km, nastoupáno 1195m

Den 2. – 1.7.2024

Ráno vstávám nevyspalý již ve 3:30 a ve 4:05 vyrážím. Komáři mě nenechají spát déle. Čeká mě únavná cesta v nesnesitelném vedru na chatu na Hrešnej. Tam doplním vodu a dám si boršč. Moc mi ale nejde jíst. Uprostřed jídla přichází krátká průtrž, která udělá na cestách tenkou vrstvu mazlavého bláta. Klouže to a špiní to. Mám bezdušáky nafouknuté dost natvrdo, jednak kvůli bagáži a také aby to rychleji jelo. Problém je, že v bahýnku a na kořenech moc nepodrží a kloužou. Povedlo se mi 2x upadnout a pěkně si narazit rameno a levé koleno. Nekonečné hřebenovky temnými bučinami nahoru a dolů. Rozhodně to není snadná jízda. Najíždím do

Slovenského krasu. Tady to mám rád. Pěkné lesy prostrádané nádhernými horskými loukami. Výhoda je množství studánek s úžasnou vodou. Měl jsem v plánu dojet do Jablonovského sedla a v kolibě Sorošce si dát něco k večeři, zasloužené pivo a najít nocleh. Končí tam i pásmo, kde nesmíme mezi 6:00-22:00 být v lese kvůli medvědům. Bohužel, přijíždím těsně po zavíračce. Potkávám se tady s Alešem Daňkem ze Zlína, tak pokračujeme spolu. Sjíždíme do Lipovníku a hledáme nějakou hospodu. Není. Na dvoře vidím nějaké děti, tak se ptám, jestli by nebylo na prodej nějaké pivo. Přijdou rodiče a přinesou nám každému 2 plechovkáče, peníze nechtějí.

Radí nám nocleh na fotbalovém hřišti, tak tam vyrážíme. Dva chlapci tam pracují, tak se s nimi domluvíme na noclehu v altánku a trochu pokecáme. Abychom nekecali na sucho, tak dostáváme ještě navíc lahváče. Dnes si to pivo opravdu zasloužíme. Je tam k dispozici hadice s vodou na umytí kol i sebe, dokonce i elektřina na dobítí telefonů. Naprostý komfort. Na e-koloběžce se objevují dva kluci, že nám rodiče posílají ještě jedno pivo, malinkou borovičku (1 panák) a vajíčka. Ta s díky vracíme, nemáme vařič. Altánek je přepychový. Jsme rádi, že ho máme, protože v noci přišla pěkná bouřka.

Ujeto 132km, nastoupáno 3429m

Den 3. – 2.7.2024

Ráno, díky omezení jízdy až od 6.00, nemusíme vstávat na budík. Vyrážíme s Alešem (nakonec spolu pojedeme až do jižních Čech, rozdělíme se ve Vyšším Brodu) za slabého deště. Je to nepříjemné. Brodíme se mokrou trávou

nebo jedeme po rozbahněných klouzavých cestách. Absolvuji další pád. Kolo vůbec nedrží stopu. Připadá mi to, jako jet v mokřím sněhu. V Rožňavě doplníme zásoby na benzínce a míříme dál. Čeká nás Slovenské rudohorie se Slavošovickým tunelem (2,5km dlouhý železniční tunel bez železnice). Sestup do tunelu je po dřevěných mokřích a uklouzaných schodech. V tretrách to pěkně klouže. Výjezd je kolem vodopádu. Později jsme se dozvěděli, že rómští občané den po našem průjezdu schody do tunelu rozebrali, takže dalším mílařům museli pomáhat slaňovat s kolem dolů. Přes Revúcu dorážíme do Hnúšťa. Kola máme strašně zabahněná, myji alespoň pohon v kaluži. Místní mě sledují a poradí, ať jedeme raději na vapkú ve městě.

Zajedeme tam

a uděláme důkladnější očistu. Je večer, takže se v Hnúšti u pizzerie sjíždí několik mílařů – díky medvědímu omezením se ráno i večer docela často potkáváme s ostatními. V pizzerii

dáme večeri. Úžasná obsluha přinese Alešovi druhé jídlo, teprve poté polévku a strašně se diví, že ji už nechce.

Jiný kraj jiný mrav. Plánujeme dojet ještě kus do oblasti s časovým omezením a spát někde u penzionu, který jsme našli na mapě. Aleš jde nakonec spát do penzionu Na Ráztočnom, já naproti do autobusové čekárny – přeci nebudu na mílich spát v penzionu. Končíme ve 20:16. **Ujeto 119km, nastoupáno 2528m**

jako normální chlap. Prý prodělal rakovinu a to ho změnilo. Byl ale stále prima. Čeká nás Poľana, překrásný úsek, horské šotolinové cesty, horské louky, výhledy do hor. Cesty i příroda mi připomínají italské Dolomity. Cestou se krmíme lesními malinami, rybízem a třešněmi ptáčnicemi. V Detvě si dáme konečně oběd. Bohužel zase nemají halušky. Místo tradiční kuchyně narážím všude na pizzu a vyprážený rezeň.

Den 4. – 3.7.2024

V 6:00 ráno vyrážím s Alešem stále přes Slovenské rudohorie. V Drahovce míjíme auta organizátorů, ti ale ještě tvrdě spí. Dáme si bylinkový čaj u místního „poustevníka“. Spal jsem u něj ve stanu za deště v roce 2022. Nemohl jsem ho poznat. Už nevypadal jako vlasatý a voustatý poustevník, ale

Mezi Detvou a Zvolenem je těžký úsek hustým temným lesem. Vláčíme kola přes balvany, klacky a skrz husté křoví. S obtížemi hledáme cestu, není v lese vůbec zřetelná, musíme si přesně hlídat čáru v přístroji GPS. Nakonec sjíždíme docela nebezpečným úbočním trailem na kraj Zvolena a radíme se kam dál. Raději spěcháme pryč, protože kousek od nás probíhá v místní cikánské rodině ostrá hádka a rvačka.

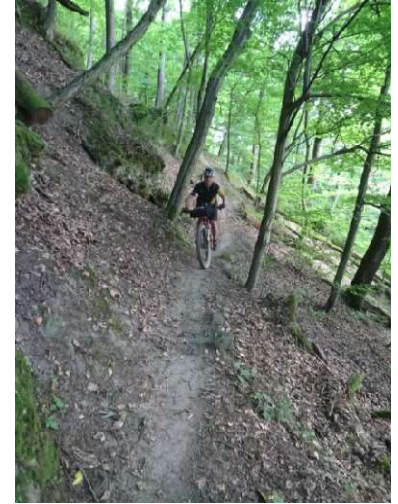
Naplánujeme si to dojet do Ostré Lúky a tam někde přespát. Jsme zase v časově omezené oblasti. Tam se v 19:50 ptáme místní ženy,

upravující záhonek na návsi, na přístřešek, a ona nám nabídne přespání. Závod zná, už u ní prý někdo spal před dvěma roky. Chceme spát v altánku na zahradě, ale nakonec nám s manželem připraví nocleh v malé domácí posilovně. Večer chvilku pokecáme, pohostí nás a na ráno slibují snídani.

Ujeto 109km, nastoupáno 3256m

Den 5. – 4.7.2024

Ráno skutečně vstávají s námi

v 5:00 a volají nás na snídani. Bylinkový čaj byl skvělý, lečo vynikající, ale trochu pálivé, dlouho jsem ho pak cítil. Peníze si od nás nevezali. Přes CHKO Štiavnické vrchy míříme do Banské Štiavnice. Zpočátku únavné, ale krásné horské louky, pak cesty temným listnatým lesem, bohužel rozbité od lesáků. Mám pocit, že jedeme stále do kopce. Ve Štiavnici nás trasa samozřejmě táhne přes kopec s krásnou Kalvárií a poté historickým centrem. Kopce, kopce, kopce. Žádná rovina nebo odpočinkový sjezd. V Žarnovici, před výjezdem na Vtáčnik, si dáváme oběd. Bohužel opět jen vyprážený rezeň. Já ty halušky snad nikde nedostanu. Alespoň že na talíři je i zeleninový salát.

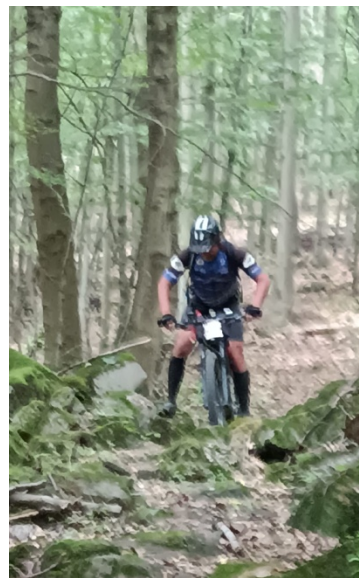
Nekonečný výjezd na Vtáčnik je docela postrach jižní trasy. Je hrozné vedro, vaří se mi krev a usínám za jízdy. Dlouhou cestu po asfaltu nám naštěstí zpestří nějaké zřídlo stříkající z roury u cesty. Zahazujeme kola, oblečení a sprchujeme se.

Závěrečná část Vtáčniku je po kamenitých cestách, dost tlačíme. K naší smůle byla původní trasa z roku 2022 upravena a místo rychlého sjezdu nás čeká těžká hřebenová cesta. Stále nahoru a dolů přes balvany a s jednou horolezeckou vložkou. V Partyzánském musíme sehnat nějaké jídlo a pití. Řeší to Shellka.

Dojždíme do Pečeňan a sháníme místo pro spaní. Dál už nesmíme jet. Na fotbalovém hřišti řadí místní omladina, tak nám místní radí koupaliště. To nemůžeme najít, ale narazíme na partu místních mladých popíjejících před garáží. Koukají na nás jako

na exoty, pozvou nás na pivo a nakonec nás jeden z nich dovede na koupaliště. Je tam pěkný přístřešek, takže jsme nakonec spokojeni. Jen na to koupání už nedošlo. V noci mě budí hluk. Přišel tam dovádět mladý páreček, ale když vidí, že tam spíme, tak jdou hledat místo pro radovánky jinde.

Ujeto 135km, nastoupáno 3095m

Den 6. – 5.7.2024

Vyrážíme tak, abychom byli u zákazu přesně v 6:00. Cestou míjíme 4 mílaře, kteří spali u kostela a právě balí. Máme to 40km do CP1. Je zase vedro. V CP se moc nezdržujeme, promazat řetěz, jedno pívko a chleba se sádlem a cibulí, a rychle vyrazit na Moravu.

Musíme ale přebrodit Váh, což nebývá snadná záležitost. Vidíme mílaře, který brodí před námi, jak se noří do vody po prsa. Křičí na nás, ať jdeme raději níž po proudu. Dobrá rada. První půlka Váhu docela v pohodě, ale ve druhé půlce je docela silný proud. Vodu mám k pupku a bojím se, abych neuklouzl a neutopil vybavení. Naštěstí jsme oba s Alešem přebrodili bez úhony.

Následuje nekonečný výjezd po asfaltu do pohraničních Bílých Karpat a potom rozbahněné lesní cesty přes vršky Karpat. Potkáváme hodně cyklistů (převážně e-cyklistů), někteří vědí, o co jde, a zafandí. To mi vlévá trochu sílu do žil. Jsem hodně unavený, přehřátý a mám hlad. Na Mikulčině vrchu si dáme oběd. Zahazuji doklad o zdravotním

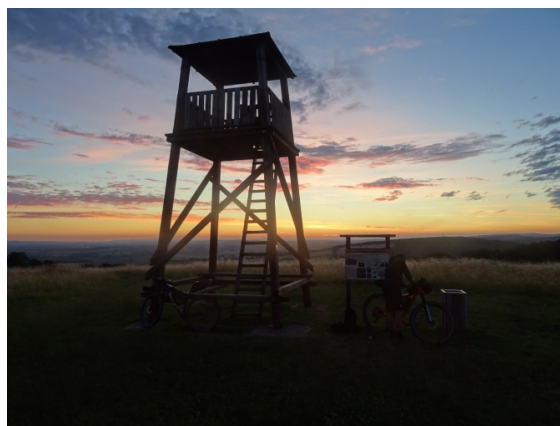
pojištění, které jsem měl pro Slovensko. Chyba, protože mě čeká ještě velký kus cesty po hraniční cestě s obtížnými pasážemi, kde si mohu rozbít ústa. Chvilku na Slovensku, chvilku na Moravě. Stále po hraničních patnicích. Hlídám se, abych neudělal nějakou fatální chybu. S Alešem jsme se trochu rozdělili, jedu sám. Malý Lopeník, Velký Lopeník, Velká Javořina, žádný odpočinek. V Kuželově u větrného mlýna je otevřený stánek s občerstvením. Sedí tady již Aleš a Robert Škoda, který raději jel 11km objížďkou, než by riskoval brodění. Po tmě projíždíme, už zase společně s Alešem, nekonečnou cestou kolem Radějovské obory a nakonec ve 22:50 dojíždíme k rozhledně Holý vrch, kde se ukládáme ke

spánku.

Ujeto 154km, nastoupáno 3708m

Den 7. – 6.7.2024

Vstáváme ve 4:00 a ve 4:30 už vyrážíme. Slibuji Alešovi dobrou snídani – meruňkový strom si pamatuji z roku 2022. Asi po 1,5km přijíždíme na Žerotín, kde se těmi meruňkami nacpeme. Sjíždíme z kopců do Strážnice. Následuje „skvělá“ cesta Dolnomoravským úvalem po povodňové hrázi u řeky Moravy. Cesta tam vlastně není. Je to jen prošlápnuté od předjezdců. Vysoké kopřivy, bodláky a podobně. Široká řidítka s rohy jsou opravdu „výhodou“, každou chvíli se zaseknu. Podél Moravy do

Hodonína, kde nakupujeme potraviny a pití. Prodíráme se křovinami podél Moravy po rybářských stezičkách a žerou nás komáři a ovádi. Koušou v momentě, kdy se člověk musí věnovat řízení kola a nemůže se bránit. Vyčůrat se je nemožné, okamžitě se na mě vrhne tisíce hmyzáků. Je šílené vedro a já vařím. Průjezd Lednicko-Valtickým areálem je za trest. Tisíce e-cyklistů motajících se všude. Vůbec neuznávají nějaká pravidla chování na kole. Typický e-cyklista je tlustoch ve středních letech, s přílbou zavěšenou na řidítkách. Občas dokonce s cigaretou v hubě. Uleví se mi, když tuto přelidněnou oblast opouštíme. V Mikulově přelezeme Svatý kopeček a sjíždíme do města. Kupuji si kelímeček ledové tříště, abych se ochladil.

Na chvíli to funguje. Konečně dorážíme na CP2 v Jevišovce. Nechci se tady moc zdržovat, tak po malé pauze, občerstvení a servisu kola vyrážíme dál. Naplánovaný cíl je dnes pro nás neoficiální podpora v Šatově u Helenky. Jedeme po protipovodňové hrázi, po trávě a v silném protivětru. Projíždíme kukuřičné pole, kde se opět projevuje „výhoda“ širokých řídítek. Konečně v 19:30 Šatov. Míchaná vajíčka, pivko, dobrá nálada. Je nás tady asi 5, později dojíždějí další. Helenka mi udělala radost okurkovým salátem s jogurtem. Snědli jsme ho během chvilky, bylo to výtečné občerstvení. Na grilované maso, které následuje, již ani nemám chuť. Dojíždíme tady Honzu „Vránu“ Havránka, ten ale překvapí a

rozhodne se jet ještě dál. Spíme s Alešem v nové boudě, abychom měli klid, ale v noci nás budí další dva nocležníci. V noci slyšíme déšť.

Ujeto 174km, nastoupáno 1247m

Den 8. – 7.7.2024

Vstáváme za deště ve 3:00. Chceme vyjet co nejdříve. Daří se nám to ve 3:45. Projíždíme NP Podyjí. Vůbec mě to nebaví. Déšť sice po nějaké době přestává, ale všude je bahno. Objíždíme Vranovskou přehradu, Bítov, Uherčice a opatrně se slaňujeme z obávané Grázlovy vyhlídky. Není to tak rozbahněné a uklouzané, tak to vcelku zvládneme. Přejíždíme do Rakouska a jedeme po rozbahněných zarostlých cestách a v údolí brodíme několikrát potok. Zase začíná pršet. Ve Slavonicích si dáme oběd, dokupujeme potraviny a pití, víme, že dál to bude s jídlem obtížné. Déšť

postupně houstne, oblékáme bundy, ale je to málo. Začíná nám být zima. Déšť zesílil ve chcanec. Dojíždíme v 18:05 do Artolce, kde si objednáme chatku, odstraňujeme ve sprše bahno z oblečení a jdeme se zahřát polévkou a čajem s rumem. Paní domácí nám nabízí usušení oblečení v sušičce, což rádi přijímáme. Usuší nám to tak napůl, ale lepší vlhké než mokré. Přijíždí parta 4 milářů, kteří nás již delší dobu pronásledují, a shánějí bydlení. Poslední volnou chatku jsme zabrali my a majitel je nechce pustit ani k nám na zem. Odjíždějí sehnat nějaké bydlení do Nové Bystřice.

Ujeto 132km, nastoupáno 2552m

Den 9. – 8.7.2024

Vstáváme ve 4:00 a vyrážíme ve 4:45. Neprší, ale všechno je rozmáchané. Jedeme skrz mokrou vysokou trávu a po klouzavých kořenech. Během chvilky jsme zase mokří. Opět mám několik pádů. Přehušťené pneumatiky opravdu na mokřích kořenech nepodrží tak, jak jsem zvyklý při normálním tlaku. Projíždíme CHKO Třeboňsko. Motáme se po rozbahněných hrázích rybníků. Všechno je mokré a zabahněné. Musíme v rybníce alespoň trochu omýt pohon kola, protože již vše přestává fungovat. Z kol se ozývají hrozná zvuky. Blanský les a výjezd a tlačení na Klet. Kamenitý, docela náročný, trialový sjezd z Kletě nám nedá odpočinout ani z kopce. Sjíždíme do Českého Krumlova, kde se musíme, špinaví a smradlaví, promotat historickým jádrem plným navoněných turistů. Pěkně to tady žije. Nejraději bych se zapojil do čilého ruchu v hospůdkách s živou hudbou na nábřeží. Musíme ale spěchat na CP3 na Šumavě. K mému překvapení nebrodíme Nahořanský brod přes Vltavu, ale přejíždíme po mostě v Zátóni. Máme to posledních 10km do CP. Je to stále do kopce, je to nekonečné a vůbec to neutíká. Závěrečný 1,5km výjezd po zarostlé louce sebere poslední síly. Dojíždíme ve 21:50. Za odměnu nás na CP čeká nejen pití, ale i výborný guláš. Zabrali jsme si s Alešem jeden volný stan a uléháme k odpočinku.

Ujeto 172km, nastoupáno 2884m

Den 10. – 9.7.2024

Budík zvoní ve 4:00, ale vůbec se nám nechce vstávat. Prodlužujeme si chvílky ve spacáku. Všechno nám trvá déle než jindy, takže vyjíždíme až v 5:20. Nejdříve stoupání po lesní šotolince, a potom krásný singltrek Floutreil Lipno. Pak kus po silnici podél Vltavy a jsme ve Vyšším Brodě. Tady se s Alešem rozdělujeme. Jede shánět redukci na ventilik a já od teď pokračuji sám až do cíle v Třebeni. Z Vyššího Brodu vede trasa podél Menší Vltavice. Je to nádherné, turisticky atraktivní, místo se spoustou vodopádů. Kolo tam ale dost překáží,

musí se tam dost nosit přes balvany. Na kořenech to také moc nejede. Nekonečné stoupání na Uhlířský vrch mě deptá. Jsem konečně v CHKO Šumava.

Roviny tady opravdu chybí. Z jižní strany podjíždím Lipno přes Přední Výtoň a Svatý Tomáš. V Zadní Zvonkové najíždím na cestu podél Schwarzenberského kanálu. Konečně pěkná odpočinková cesta bez kopců. Jen to vedro je hrozné. Stavuji se na rychlý buřtguláš v bufetu u restaurace Marie. Zase usínám za říditky. V Jelení se musím zchladit zmrzlinou Calippo. Jsem unavený, ale docela si užívám samotu. Dojíždím do Kašperských Hor, nakupuji u Vietnamce zásoby. Přijíždějí 2 mílaři, tak jdeme spolu na večeři. Chci poloviční porci těstovin, ale prý to nejde. Dostávám tedy plnou porci za 220kč. Porce jako pro slona, můj scvrklý žaludek zvládne stěží třetinu. Číšník mi nabízí, že mi to zabalí, tak se mu trochu vysměji. Kam bych to asi dal. Nechápu, proč dělají tak velké porce a nejsou schopní udělat poloviční. Asi kšeft. Odjíždím naštvaný sám, chci ještě něco ujet. Dotáhnu to ještě kus před Pancíř, končím ve 22:30 a uléhám na kraji pole.

Ujeto 168km, nastoupáno 3444m

Den 11. – 10.7.2024

Ráno vyrážím ve 4:30 směr Pancíř. Nahoru chvíli jedu, chvíli tlačím a potom opatrně sjíždím náročný kamenitý sjezd dolů. Nohy mi vůbec nejedou, je vedro a žerou mě komáři. Jsem úplně na šrot. Děsivá cesta podél Svinského potoka mě totálně dorazí. Musím si někde odpočinout a sehnat něco k jídlu. Sjíždím kousek z trasy a stavuji se u Chudenína v Penzionu St. Leonhard. Nóbl podnik. Požádám majitelku o pití a cokoliv k jídlu. Když vidí, jak jsem vyřízený, tak mi přinese čaj, Kofolu a udělá mi dva „lepeňáky“ (chleby se sýrem spleené k sobě). Zaplatit chce jen tu Kofolu. Díky.

Sedím špinavý na lavičce a baštím. Z penzionu mezitím vycházejí nažehlení, postarší, e-cyklisti, kteří mi neodpoví ani na pozdrav. Jsem pro ně vzduch. Trochu zregenerovaný vyrážím dál. Na Folmavě dokupuji potraviny na

poslední den na benzínce, vím, že dál už nic nekoupím. Čeká mě Český les a obávaný Čerchov po modré turistické značce. Další tlačení a nošení kola. Zvládám technicky náročný sjezd dolů a plánuji, kam dojedu. Všechny plány ale vzaly za své. Mezi Čerchovem a zříceninou Starý Herštejn mě čeká hrozná cesta. Buď přenášení přes velké balvany, nebo tlačení v hluboké rozmáčené rašelině. Vyhodnocuji to jako nejhorší cestu milí. Tempo zhruba 2km/hod. Tlačím nahoru, dolů i po rovině. Pak se to trochu rozjede, ale mé plány ujet nějakých 170km a nechat si na poslední den 70-80km vzaly za své. Na Rozvadov dojíždím až večer. Je tam potok, který rozvodnili bobři v docela velké

jezero. Překonávám ho po bobří hrázi. Sice si šlápnu do vody, ale je to jedno, stejně mám všechno mokré a zabahněné. Končím ve 23:15 u Zlatého potoka. Začíná trochu pršet, tak uléhám pod turistický přístřešek. Žerou tady tisíce komárů a jiného hmyzu. Asi jsem měl raději jet dál, ale znovu balit už nehodlám. Do cíle to mám 110km. **Ujeto 153km, nastoupáno 3464m.**

Den 12. – 11.7.2024

Nedalo se spát. Stále mě žral nějaký hmyz. Na žďárák mi v noci našli hnusní slimáci, musím je obrat. Nejde to se ani najíst, komáři by mě sežrali. Raději vstávám ve 2:30, rychle balím a ve 3:05 mizím. Čekají mě bývalé vojenské signální cesty s občasnými odbočkami na lesní cesty a poslední kopec Dyleň. Signálky jsou v pohodě, ale lesní cesty hrozná. Probíhá zde intenzivní těžba a těžké stroje totálně zničily lesní cesty. Rozbahněné hluboké koleje od těžké lesní techniky, navíc zaházené klestím, o které neměli zájem. Hromady klestí a rozježděný terén jsou i v lese. Nedá

se jet ani tlačit. S obtížemi musím hledat místa, kudy dokážu s kolem přes ten bordel projít. Mám obavy, že můj plán dojet do 15:00, aby výsledný čas začínal 10dnů, bere za své. Z Dyleně je již trasa lepší. Dokonce si ji pamatuji. Vede podél Stebnického potoka. Tam absolvuji svůj poslední mílařský pád – ustřelilo mi přední kolo na mokřem kořenu.

Celkem těch pádů bylo letos dost, odhaduji to na 10. Naštěstí víceméně bez větších následků. To už ale mívám v dálce Cheb a velkým obloukem se konečně stáčím na východ. Šlapu, co to dá. Konečně ve 13:30 cíl. Splnil jsem svůj plán a celkový čas bude začínat 10 dní...

Ujeto 110km, nastoupáno 1993m

Celkem ujeto 1677km,

Nastoupáno 32787 výškových metrů.

Neoficiální čas v cíli - 10 dní 22 hodin 30 minut.

Oficiální čas v cíli - 10 dní 22 hodin 30 minut.

Neoficiální umístění celkové – 11. místo

Oficiální umístění celkové – 11. místo

Umístění v kategorii muži nad 50 let – 2. místo.

Na startu jižní trasy stálo

150 závodníků

v cíli 1000mil *** závodníků

na 500mích ukončilo ***

vzdalo ***

Z toho MTB - ***

do cíle 1000mil dojelo - ***

ukončili na 500mil – ***

nedokončili - ***

diskvalifikace - 2

zemřeli - 1

Jel jsem své 9. míle. Po loňském

nezdaru jsem zase dojel celých

1000miles (již po osmé).

Díky počasí byly pro mě dost

náročné. Nejhorší byla asi špína,

bláto a mokro. Neustále mokré a

zabahněné tretry a veškeré oblečení. Bahno všude. Nesnáším bodavý hmyz, ranní obírání slimáků ze žďáráku a cesty zničené lesáky. Kolo fungovalo dobře, pouze ke konci již byl trochu problém s řazením, tomu se ale v tom bahně nemohu divit. Závod měl i smutnou událost, kdy cestou zemřel mílař Radek. Další smutnou událostí byla diskvalifikace dvou mílařů, kteří nectili pravidla a nechali se podporovat doprovodnými vozidly. S tím jsem se již setkal v roce 2022, ale tenkrát to prošlo. Je to škoda, že se i do těchto akcí přihlašují takovito lidé, protože jinak je mílařská komunita skvělá. Mílím zdar. Kdo neprožil, nepochopí.

Fotografie z akce na: <https://jilmi.rajce.idnes.cz/>